

Program. Ikke mindst er dette Program fremstillet klart af den nuværende højtærede Finansminister. Han siger saaledes i Motiverne til de Lovforslag, han forelagde i 1909, følgende angaaende de fremskudte, forberedte Stillinger: „Det maa imidlertid anses for en aldeles uundgaelig Nødvendighed, at der . . . anlægges en Række forberedte, fremskudte Stillinger” o. s. v., o. s. v. „en aldeles uundgaelig Nødvendighed” — den slipper man ikke udenom. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at hvis det er for den nuværende højtærede Finansminister og dem, der fulgte ham den Gang, en aldeles uundgaelig Nødvendighed, maa de ogsaa føle sig forpligtede til at virke for at faa dette opfyldt, at faa Sagen i Orden. Der blev ogsaa af den daværende højtærede Forsvarsminister gennem Udtalelser her i Folketinget meget stærkt taget et lignende Standpunkt. Den 21. Juli udtalte den daværende højtærede Forsvarsminister, den nuværende højtærede Finansminister, følgende: „Jeg har den Tro, at den Tid vil komme, hvor man vil blive nødt til at rykke ud i den af Regeringen foreslaaede Linie. Jeg tror nemlig ikke paa, at man nogen Sinde i Virkeligheden vil opgive et fast Forsvar for København fra Landsiden; og naar man ikke vil det, vil ogsaa den Tid indtræde, hvor man vil komme til at rykke ud i det væsentlige i den af Regeringen foreslaaede Linie; det er vedblivende min Overbevisning.” „Vedblivende”, ja, hvad det vil sige i den højtærede Finansministers Mund, er jeg ikke absolut sikker paa: Man staar jo noget usikker overfor ham. Jeg erindrer, at han en Gang stod i Folketinget og talte om, at vi kunde faa et Militærvæsen, der var bedre end det, vi havde, og for en billigere Penge. „Og det Standpunkt fastholder jeg”, sagde han med den, maa jeg sige, ham egne Højtidelighed. Det er han imidlertid gaaet fra. Men det er jo ikke den højtærede Finansminister, der nu er Forsvarsminister; det er den højtærede Konseilspræsident, Regeringens Leder, der tillige er Forsvarsminister; og jeg antager, at hans Politik i saa Henseende vil være noget mere retliniet end hans Finansministers, og at man ganske rolig kan gaa ud fra, at det, han som Medlem af 11-Mands Gruppen den Gang sluttede sig til, er noget, han vil sætte sin Energi ind paa at faa gennemført, særlig saa længe han sidder i Stillingen som Forsvarsminister her i Danmark. Man kan sige: Ja, der er de to 11-Mands Grupper, og der er Højregruppen eller Højregrupperne, men de ere jo endelig ikke Flertal her i Tinget. Nej, det ere de heller ikke, men vi, der have

set de to 11-Mands Grupper svinge over i Københavns Landbefæstning, føle os ikke forvissede om, at der ikke er nogle, der kunne følge dem; hvor mange ved jeg ikke, men der kan dog maaske tænkes den Mulighed, at der er saa mange, der følge dem, at det vil være tilstrækkeligt til at føre gennem Folketinget en ny Københavns Landbefæstning; og at det skulde blive ført gennem Landstinget, er der ingen, som behøver at betvivle. Denne Vej vil blive saa meget lettere for et saadant Flertal, naar det kan sige: I Forvejen have vi en Del af denne Landbefæstning; vi have de to Fløjforter liggende. Og den vil ogsaa blive lettere for dem, naar man gennemfører Kastellets Salg til den Tid, saa man kan staa og sige: Nu have vi for det første en Del af denne Landbefæstning, som vi agte at gennemføre, og Pengene til Resten kunne vi faa ved at sælge Kastellet. Maaske ærede Medlemmer ville kunne erindre, at disse Grunde blandt andet ere blevne gjort gældende af Madsen-Mygdal oppe i Landstinget. Jeg mener, jeg maa have Lov til at gøre de samme Grunde gældende her, men saa mener jeg paa den anden Side, at alle vi, der ere Modstandere af Københavns Landbefæstning, maa have Lov til at gøre, hvad vi kunne, og allerede begynde nu for at gøre vore Modstandere det saa vanskeligt som muligt at føre Landbefæstningen igennem. Og det vilde jo hjælpe til at forøge Vanskelighederne, naar man gik med til nu at stemme Fløjforterne ud af Militærlovene.

Jeg skal dernæst omtale de andre Anlæg med nogle Ord. Jeg vil ganske særlig holde mig til Masnedø-Anlægget, der motiveredes paa en ganske bestemt Maade, den Gang Forslaget om det kom frem. Masnedø-Anlægget blev motiveret dermed, at man ønskede ved dette Anlæg at faa et Tilflugtssted, et Støttepunkt, en Reduit for Flaaden. Det var den ene af de Grunde, hvormed man motiverede Masnedø-Anlægget. Den anden var den, at man ønskede ved Hjælp af Anlægget paa Masnedø at kunne vedligeholde Forbindelsen mellem Sjælland og Lolland-Falster særlig under Hensyn til Mobilisering. Jeg skal opholde mig ganske kort ved Spørgsmaalet om, hvorvidt nu ogsaa Masnedø-Anlægget kan siges at opfylde de Fordringer, man i disse Henseender har stillet til det. Jeg har set, at der for nogen Tid siden i Bladene fremkommet en Paastand, der gik ud paa, at i Tilfælde af et pludseligt Overfald fra en fjendtlig Magts Side — og det er jo kun pludselige Overfald, der er taget Hensyn til ved den Militærordning, som